

Politiske hovedsaker - innledning på faglig-politisk konferanse 17. februar 1981.

"Den som tviler på sin sak - han er slagen før sitt slag!"

Dette er selvsag en dyp sannhet. Vi skal legge oss det på sinne. Men vi har ingen grunn til å tvile på vår sak.

Det finnes ikke noe alternativ til det solidariske samfunn. Den demokratiske sosialismen er bærer av de idéer som gir svar også på dagens og morgendagens utfordringer.

Ingen av oss er vel i tvil om riktigheten av dette.

2

Det er mindre enn syv måneder til valget. Våre politiske motstandere har i lang tid tatt seiren på forskudd. De har søkt å fremstille oss som splittet og motløse, som dømt til nederlag.

Ingen ting er lengre fra sannheten. Vi kan registrere en innsatsvilje og en tro på egne krefter som gir gode løfter. La meg bruke denne anledning til å takke for alle gratulasjoner og gode ønsker som har møtt Regjeringen og meg selv. Det har varmet personlig, men det er ikke det viktige. Det som betyr noe, er at vi nå må kunne avlive myten om det nederlagsdømte Arbeiderpartiet. For tvers gjennom alle hilsner, går det en sterk vilje til innsats for partiet og for det velferdssamfunnet vi har bygd opp. Vi har ingen grunn til å la andre få overta styringen. Og det har vi heller ingen grunn til å legge skjul på at vi mener - og

mener på alvor.

Jeg sa på min første pressekonferanse at vår viktigste oppgave er å vinne valget. Det har falt enkelte tungt for brystet. Etter de reaksjoner vi har sett, vet vi at det er mulig - hvis vi mobiliserer alle krefter vi har hos oss selv, - og de krefter vi sammen kan utløse.

Vi har et solid grunnlag:

Vi kan vise til resultater - vi er snart det eneste industriland uten masseledighet.

Vi har et samlet parti som vil stå frem med ett politisk program.

Vi skal vedta et nytt prinsipp-program som slår fast våre grunnverdier: frihet, likeverd, arbeid, solidaris-

ritet og demokrati.

Vi skal vedta et arbeidsprogram som trekker opp hovedlinjene for de nærmeste årene: en politikk for fred, for trygghet, for arbeid for alle. En politikk som gir et samlet og samlende svar på de oppgavene vi er stilt overfor.

Vår fremste oppgave som parti er nå å gjenskape troen på oss selv og viljen til å nå ut med vårt politiske budskap. Vi vet hvilke krefter vår bevegelse har. Det vet også de andre. Det har de heller ikke klart å legge skjul på!

Mot oss har vi en borgerlig gruppe som en tid har følt at de har seilt i medvind. Men de tre partiene spriker. De forteller velgerne at de vil ha makten, men ikke hva de vil bruke den til. Det skal de drøfte etterpå.

Oljen, utviklingshjelpen, budsjettene, skatte-fordelings-politikk, industri og energipolitikk, miljøpolitikk eller abort - de har ulike synspunkter. Ingen kan si hva en borgerlig regjering vil gjøre. En borgerlig stemmeseddel blir et lodd i et lotteri med en usikker politisk fremtid som innsats.

Det er arbeiderbevegelsens samlede krefter og mobiliseringen av den som avgjør valget. Det faglig-politiske samarbeid er helt avgjørende for denne innsatsen. Jeg er glad for å ha fått denne anledning til å møte de sentrale lederne i fagbevegelsen. La meg bruke dette utgangspunkt til å si at jeg håper vi kan få til et nært og tillitsfullt samarbeid. Det vil vi trenge om vi skal løse oppgavene i den vanskelige økonomiske situasjon vi nå møter.

Vi har forskjellige oppgaver og roller i det arbeid vi står midt oppe i. Fagbevegelsen og de ulike fagforbundene har til oppgave å fremme sine medlemmers interesser. Som redskap for de svake i samfunnet, har den vært med på å omskape fattig-Norge til velstands-Norge på 4 - 5 tiår. Regjeringen har samtidig et særlig ansvar for helheten. Den må veie alle gruppers interesser sammen til en politikk. Dette er en politikk som må formes innenfor rammen av de samlede ressurser vi rår over. Den må henge i hop. Makter vi ikke dette, kan vi få en prisutvikling som setter arbeidsplasser i fare. Blir inflasjonen for stor, vet vi at dette er en av de mest brutale måter å fordele inntekt og eiendom på. Det er de sterkeste som kommer best ut av de spill som en høy inflasjon innbyr til.

Fordi vi også har forskjellige oppgaver, er vår kontakt og våre samarbeidsformer særlig viktige. Vi må sørge for skikkelig kommunikasjon i det daglige arbeid med sakene. Skikkelig kommunikasjon betyr tidlig kontakt, at vi snakker med hverandre før sakene låser seg fast gjennom ferdige standpunkter. Vi har samarbeidskomitéen og vi har andre fora. Vi må bruke disse kanalene aktivt - og som sagt i tide. Det er et ansvar som påhviler oss alle. Og ansvaret går begge veier - det er bedre med en telefon for mye enn en for lite. Jeg trenger ikke begrunne styrken i faglig-politisk samarbeid ytterligere i en forsamling som denne. La oss bare - slik LO-formannen gjorde det på den faglig-politiske konferansen den 26.januar - se hva dette samarbeidet har gitt oss det siste tiåret.

Vi husker alle den enorme mobilisering av ressurser og engasjement vi hadde på slutten av 60-tallet i forbindelse med programarbeidet i fagbevegelsen og partiet. Etter en bred drøfting i grunnorganisasjonene formet vi slagordet "Demokrati i hverdagen". Vi kom ikke langt inn i 70-årene før våre politiske programmer ga grunnlag for regjeringer utgått fra Arbeiderpartiet. Og reformene uteble ikke. Vi utnyttet de mulighetene og den samlede innsikt som lå i det faglig-politiske samarbeidet.

- Vi fikk vedtatt en arbeidsmiljølov som er en av de mest grunnleggende reformer som er vedtatt. Målet er et fullt forsvarlig arbeidsmiljø.
- Vi fikk en sykelønnsordning som sikrer likestilling mellom arbeidere og funksjonærer.

- Vi fikk vesentlig strengere krav til det ytre miljø, bl.a. for utslipp fra industriell virksomhet.
- Vi skapte 270.000 nye arbeidsplasser.
- Vi fikk sterk vekst i privat og offentlig forbruk.

Det private forbruket ligger 30 prosent høyere i realverdi sammenliknet med for 10 år siden.

Vi har med andre ord liten grunn til å klage over de samlede resultatene.

Ved inngangen til 80-årene står vi i en alvorlig situasjon i verdensøkonomien.

Det sentrale punkt i Arbeiderpartiets program er arbeid for alle. På bakgrunn av den dystre økonomiske situasjon ute i verden kan dette bli en krevende oppgave.

Vi har nå skremmende ledighetstall i de viktigste industrilandene. Ialt har disse landene nå nesten 25 millioner arbeidsledige.

Bare i Storbritannia er det over 2 millioner ledige. Situasjonen er blitt alvorligere ^{i løpet av de} siste par månedene siden Stortinget sist drøftet den økonomiske situasjon.

Jeg tror vi her også står overfor et problem med egentlig å forstå alvorret. Vi leser disse tallene, men vi tar det ikke helt inn over oss fordi vi har klart å holde

sysselsettingen oppe her hjemme.

Vi skal huske på at vi har en av de mest åpne økonomier i verden: Mer enn halvparten av det vi bruker fører vi inn, og halvparten av vår produksjon selger vi til andre land. De negative utviklingstrekk ute i verden slår sterkt inn hos oss - . La oss ikke overse at fremdeles er det overveldende flertall av arbeidstakere avhengig av andre sektorer enn oljen!

Også på denne bakgrunn blir Regjeringens mål om arbeid for alle, et ærgjerrig mål.

Men arbeid for alle er nøkkelen til løsning av helt sentrale samfunnsoppgaver. Det er nødvendig å opprettholde sysselsettingen for å sikre det materielle underlaget for vår velferd. Arbeidsledighet vil ramme de unge som skal inn i

yrkeslivet, og som er i den mest sårbare alderen. Mangel på arbeid sjalter de eldre og svakere lettest ut. Og det blir vanskeligere for kvinnene å komme med. Svikter sysselsettingen i økonomien som helhet, kommer også utkantene dårligere ut. Når de friske og sterke har vansker med å finne arbeid, svekkes de funksjonshemmedes adgang til det aktive samfunnet.

Arbeid er den viktigste forankring for den enkeltes selvoppfatning. Gjennom arbeid ser vi resultater av vår egen innsats. Gjennom samvirke utvikles fellesskapet med andre. Motsatt avler arbeidsledighet en følelse av å være overflødig og unyttig. Selvtilliten svekkes, og solidariteten med samfunnet skades.

I vår politikk for å sikre arbeid for alle, må vi

ha både et kortsiktig og et langsiktig perspektiv. Vi vil ikke utsette vår økonomi for noen slags hestekur, slik den konservative regjeringen har gjort i England. Vi vil ikke eksperimentere med massearbeidsløshet i håp om at økonomien skal bli bedre på lengre sikt. Vi vil holde ledigheten nede både på kort og lang sikt.

Det langsiktige hensyn krever at vi fører en forsvarlig økonomisk politikk. Dette betyr både at vi bekjemper inflasjonen og at vi unngår å gjøre Norge for avhengig av oljen.

En sterk inflasjon vil true sysselsettingen i vår konkurranseutsatte industri. Inflasjon er en tilfeldig og brutal måte å omfordele inntekt på, fra de sterke til de svake. Inflasjonen fjerner oversikten og innbyr derfor til

gal bruk av ressursene. En kamp mot inflasjonen er derfor både en kamp for sysselsettingen i viktige næringer og en kamp til fordel for de svake.

Oljeinntektene gjør at norsk økonomi har ett sterkt utgangspunkt. Vi vil gjerne bruke av oljeinntekten slik at vi får glede av dem. Men vi kan ikke pumpe hvor mye det skal være av disse inntektene inn i norsk økonomi. Da vil tradisjonell virksomhet svekkes. Vi må finne et balansepunkt. Vi må unngå å bli for avhengige av oljen. Vi må også unngå for raske omstillinger i næringslivet. Omstillingene fører til ledighet og andre sosiale kostnader.

Vår økonomiske politikk må bestå av flere elementer. Vi er nødt til å godta en noe lavere standardvekst enn vi har vent oss til gjennom 60-årene og størstedelen av 1970-

15.

årene. Det betyr moderat vekst i lønnstakernes realdisponible inntekt. Dette ^{vet vi} vil sette solidariteten på prøve.

Vi har sett streikeaksjoner fra grupper høyt oppe på lønningsstigen. De kan ramme hardt fordi de har arbeid mange er avhengige av. Vi må møte dette med vår grunnholdning: at solidariteten særlig innebærer omsorg for dem som står svakt i samfunnet. Vi må møte anslag fra sterke grupper med en praktisk politikk som viser at det er gjennom innsats i fellesskap at vi kan skape et samfunn som gir trygghet for de mange.

Vi er tvunget til å redusere veksten i de offentlige ytelser. Dette til tross for at det er lett å peke på en rekke behov og oppgaver som vi gjerne ville ha plusset på.

Det betyr blant annet at prioritering blir viktigere. Skal vi løse en ny oppgave, vil vi som oftest måtte ta midlene fra andre felter - vi må utsette noe eller senke stan-

darden på andre områder.

Vi vet alle at dette er vanskelig. Det er lettere å si at andre bør stramme inn enn å gjøre det selv. Men vår evne til å løse nye oppgaver, vår evne til å hjelpe de svake eller dem som er blitt hengende etter, vil være avhengig av at vi klarer dette.

Det er lett å finne illustrasjoner på dette problemet. Vi er inne i en vanskelig boligpolitisk avklaring. Alle vet at unge familier som skal inn på boligmarkedet får så store utgifter at mange får alvorlige vansker. Skal vi gjøre noe med dette, er det vanskelig å se andre veier enn at alle som bor i forholdsvis rimelige boliger må ta en litt større del av belastningen. Skal det bli flere penger til de som skal inn på boligmarkedet, må andre som er vel etablerte betale

17.

litt raskere tilbake. Det kommer vi ikke utenom. I dag bruker ^{mange} familier faktisk mer til bil enn til bolig.

Det er fristende for opposisjonspartier å drive overbudspolitik, å si at noen skal få mer uten å si hvem som skal betale. Høyre gjør dette i boligpolitikken som på andre felter. Det kan gi kortvarig popularitet. Vi kan bare møte dette ved å løse den krevende oppgaven det er å forklare folk de sammenhengene som faktisk foreligger.

Et viktig ledd i vårt økonomiske opplegg blir å fremme produktiviteten ^{hele} i næringslivet, ^{- også i den store offentlige sektoren.} Dette vil bidra til å dempe inflasjonen og det vil styrke konkurransevnen. Vi må være villige til å ta ny teknologi i bruk. Dette gjelder også ny datateknologi. På mange områder vil ny datateknologi gi grunnlag for bedre kvalitet: bedre lokal planlegging, bedre trafikk-

avvikling, mindre farlig og ubehagelig arbeid i industrien, osv. På andre områder vil ny datateknologi gi klar økning i produktiviteten.

Arbeiderpartiet og Landsorganisasjonen stiller seg i hovedsak positiv til en slik utvikling. Men det er nødvendig å kontrollere de formål den nye teknologi brukes for. Det er også nødvendig å kontrollere de former den brukes i. Her har både myndighetene og fagorganisasjonen et særlig ansvar. Det er et ansvar som vi føler på kroppen - og ønsker å ta på oss.

Arbeidsmarkedspolitikken er viktig i kampen om arbeid for alle. Den må innrettes på å bringe flest mulig av de unge inn i tilfredsstillende arbeid. Den må også brukes for å få fler kvinner ut i arbeidslivet. Særlige ordninger bør hjelpe arbeidssøkere med fysiske eller psykiske problemer. Sist, men ikke minst, må vi sette inn tiltak for å redusere omstil-

19.

lingsproblemene der ny teknologi blir tatt i bruk. Her vil voksenopplæring måtte spille en særlig rolle.

Økonomiske omveltninger ute og hjemme har ført til at en del bedrifter som tidligere gikk bra, nå er blitt ulønnsomme.

Det kan i slike tilfelle være riktig at staten trer støttende til for å hindre oppsigelser. Men slik subsidiering er ikke holdbar som en langsiktig politikk. Vi må nå gradvis dempe ned subsidieringslinjen i industripolitikken.

Utviklingen i disponibel realinntekt avspeiler den nødvendig tilstramming i siste del av 70-årene. Etter en meget sterk vekst frem til 1977 har disponibel realinntekt for store grupper stagnert eller gått noe ned. Dette gjelder ikke alle. Gjennom lavtlønnsoppkjøret i fjor har brede grupper innenfor lavtlønnsfag fått bedret sin stilling. Barnefamiliene har kom-

met bedre ut enn gjennomsnittet fordi vi har sørget for en kraftig økning av barnetrygden. Opptrappingen av minstepensjonene har fortsatt, slik at minstepensjonistene også har hatt en betydelig vekst i disponibel realinntekt. Utviklingen fra 1980 til 1981 vil avhenge bl.a. av inntektsoppgjøret til våren.

Pris- og kostnadsutviklingen vil bli hovedproblemet i den økonomiske politikken fremover. Vi må søke å løse disse problemene samtidig med at vi bevarer den fulle sysselsetting.

På kort sikt vil inntektsoppgjøret våren 1981 bli avgjørende for utviklingen.

I Nasjonalbudsjettet for 1981 understreker Regjeringen to hovedkrav til vårens oppgjør:

For det første bør vi få en avtale som ikke setter målet om den fulle sysselsettingen i fare. Dette innebærer at den

21.

målsetting som LO og N.A.F. har blitt enig om bør følges opp: at vi søker å bedre vår konkurransesituasjon.

For det andre bør: Den sosiale profil som ble oppnådd ved inntektsoppgjøret våren 1981 bli videreført. Skatteopplegget tilsier at høytlønsgruppene viser særlig moderasjon. Disse gruppene har i hovedsak fått sikret sin disponible realinntekt gjennom lettelsene i skatteprogresjonen.

Ansvar for at oppgjøret får en forsvarlig ramme og profil er i hovedsak pålagt partene. Jeg vil understreke betydningen av at inntektsoppgjøret kan avvikles etter forutsetningene.

Spørsmålet om ilandføring av gass fra Statfjord vil bli forelagt Stortinget i vårsesjonen. De milliardinvesteringer det kan bli tale om er store, selv i nasjonal målestokk. Av

pressen kan en få det inntrykk av at hovedspørsmålet er hvor i landet eventuelle industrianlegg skal lokaliseres. Distriktsmessige hensyn er viktige. Med de umåtelige verdier det gjelder, må vi imidlertid også vurdere den samfunnsøkonomiske lønnsomhet ved de ulike løsninger nøye. Dessuten må vi se nøye på hvordan arbeidsmarkedet påvirkes. Eksempelvis må vi unngå å skape press som forverrer konkurranseevnen i resten av næringslivet og som styrker inflasjonen.

I oljepolitikken vil vi følge opp de retningslinjer Regjeringen skisserte i regjeringserklæringen. Vi vil ha et moderat tempo i oljeutvinningen. Dette innebærer at produksjonen ikke planlegges å overstige 90 millioner toe. Regjeringen går inn for at Statoil skal ha en sterk stilling på norsk kontinentalsokkel. Oljeressursene hører hele det norske folk til. De bør i hovedsak forvaltes av statens egne organer, og ikke over-

lates til private interesser.

Vi bygger vår politikk på solidariteten som grunnmur. Det betyr at vi satser på å løse oppgavene i fellesskap. Selv om vi vil være forsiktige med veksten i offentlige utgifter, blir det derfor en avgjørende forskjell mellom oss og Høyre. Vi vil forsvare et høyt fellesforbruk mot Høyres skattepolitikk som betyr nedskjæring - uansett hvor mye de nekter for dette.

Men like viktig er det at vi får de små fellesskap til å virke godt - i familien, på arbeidsplassen og i nærmiljøet der vi bor. For å vise omsorg for hverandre, er det ikke nok med penger. Like viktig er det at vi har tid og omtanke for hverandre. Dette påligger oss alle - og ikke bare de som har omsorg som yrke. Vi kan mobilisere store reserver gjennom en bedre organisering av vår hverdag.

Det er ikke bare budsjettproblemer som bør få oss til å se kritisk på gamle ordninger. Mange ting tyder på at vi ikke alltid når de mål vi har satt oss gjennom offentlig innsats. Vi ser at pasienter behandles på sjukehusavdelinger til over tusen kroner døgnet når behandlingen kommer til gal tid og på galt sted. Ofte kunne innsats av hjemmehjelp til en brøkdel av prisen gi bedre resultat.

Omsorg i nærmiljøet mobiliserer de verdier som ligger der, mens institusjonsbehandling kan virke isolerende og nedbrytende. Vi vet og at yrkesinteresser hos behandlerne kan komme i

motsetning til interessene hos dem som behandles.

Jeg er klar over at det også ligger farer i dette resonnementet. Noen vil se overløring av omsorgsansvar til nærmiljøene som et middel til å holde kvinner borte fra det betalte arbeidslivet. Vi skal ikke se bort fra at noen ønsker å avlaste offentlige budsjetter gjennom ubetalt arbeid av kvinner.

Men dette bør ikke holde oss fra å søke nye veier. Det ligger store muligheter i en bedre organisering av vårt sosial- og helsearbeid. De gode resultater av arbeidet i AKA viser at mobilisering av nærmiljøressursene gir håp.

Vi har i dag nådd langt når det gjelder kvinnes formelle rettigheter. Systemet er endret. Krav er gjennomført. 1970-årene har vært preget av aktiv kvinne-debatt og sentrale reformer.

Til tross for formell likestilling, er det likevel langt igjen før kvinners erfaringer og egenskaper får den plass de bør ha. Vi har langt igjen før disse menneskelige ressurser virkelig er tatt i bruk.

Kvinneres frigjøring er ikke bare en kamp imot undertrykkelse - men en kamp for noe - for at vesentlige menneskelige verdier blir erkjent og tatt i bruk - på alle de områder der vi så åpenbart ser at de trenges.

Det er et spørsmål om å ville, om å velge hvilke verdier vi skal legge størst vekt på i utviklingen av vårt

27.

samfunn. Vi må alle være med å forme rammene om vår hverdag - å gi utviklingen retning og mål.

Det er en viktig side ved likestillingsarbeidet at det går begge veier: vi vil gi kvinnene større muligheter i det betalte arbeidslivet samtidig som mennene får en større del av omsorgsarbeid og -ansvar. Det kan alle tjene på.

Det er nødvendig å ha dette perspektivet med i diskusjonen om arbeidstid og arbeidsordninger. Hvis det bare blir kvinner som tilpasser seg, holder vi forskjellene ved like.

Dette er et langsiktig arbeid der offentlig politikk, aktivisering av nærmiljøene og personlig innsats må spille sammen.

Vi ser mange alvorlige tegn på sosial og menneskelig nød midt i vår materielle velstand. Alkoholskadene er vårt største helse- og sosialproblem. Stoffmisbruket viser skremmende økning. Særlig alvorlig er tendensene til at misbrukerne bli stadig yngre. Dette viser at vi må vende oppmerksomheten mot de oppvekstkår som møter barn og unge. Her finner vi noen av de sterkeste grunner til at vi setter arbeidet for bedre nærmiljøer fram i første rekke.

Det er sagt at et samfunns levedyktighet kan måles på den vekt de legger på den generasjon som vokser opp. I et samfunn der gruppesolidaritet fortrenger samfunnssolidariteten kommer barn og unge dårlig ut. De har ikke stemmerett ved valg. De har ikke yrkesorganisasjoner. Hvis den sterke rett får rå, blir barna en utsatt gruppe. Barn som ikke opplever varme og trygghet under oppveksten kan få merker

og sår for livet.

Jeg har her stanset opp ved noen viktige felter vi har arbeidet på og fortsatt vil arbeide på for å virkeliggjøre et mykere samfunn. Jeg har minnet om at oppgavene kan bli vanskeligere fordi vi ikke får mange nye penger å dele ut. Men jeg har også trukket fram at presset fra knappe budsjett kan bli en spore til nytenkning og søkning etter nye veier. Fordi vi ikke har råd til å gjøre mer på de gamle måtene, tvinges vi til å søke nye løsninger - som kan vise seg bedre enn de gamle. Men la oss samtidig være klar over at det krever ikke bare vilje, men også styrke til omprioritering. Når vi ønsker å bygge om velferdsstaten møter vi dette: endringer som mange ønsker blir vanskeligere fordi etablerte ordninger alltid finner forsvarere i sterke grupper.

Men om oppgaven er tung, viker vi ikke tilbake for den. Vi ønsker ikke et samfunn der enhver er sin egen lykkes smed, der de sterke skyver de svake til side.

Avslutning:

Ved inngangen til valgkampen får vi fortsatt god hjelp fra våre motstandere. De har resignert på et felles program. De tør ikke engang forsøke. De slåss for åpen scene om sentrale spørsmål. I går kveld meldte radioen at Senterpartiet manøvrerer seg inn i rollen som megler mellom Høyre og Kristelig Folkeparti i abortsaka. Kørvald raser fordi kretser i Kirken vil binde ham til regjeringssamarbeid med Høyre. Det er lett å lage en lang liste over alt de tre regjeringshungrige partiene er uenige om. Det skal vi selvsagt gjøre. Velgerne må vite hva som er alternativet til vår regjering.

31.

Men det er vi selv som må bygge den tillit som gjør at vi vinner valget. Det er vi selv som må overbevise nye grupper av velgere om tyngden i vårt eget program, om kraften i vårt eget budskap. Skal vi vinne velgernes tillit må vi ha tillit til oss selv. Kraften og gleden ved sammen å slåss for felles sak kjenner vi alle. Den må vi nå skape.

Det politiske grunnlaget er vi i ferd med å legge gjennom våre programmer og vår praktiske politikk. Torsdag får vi en av de viktigste debatter i Stortinget foran valget - debatten om den nye regjeringens erklæring.

Det er svarene, troverdigheten og gjennomslagskraften av vår politikk og våre programmer som

blir mest utslagsjivende.

Programarbeidet er ikke minst viktig. Her former vi våre politiske svar på 80-åras utfordringer. Og det må bli programmer som våre organisasjoner stiller seg bak - og føle som sine. Og organisasjonsleddene må vite og føle at de er med, at det de gjør betyr noe for helheten. Politisk engasjement - helt ute i det lille lokalmiljøet er målet for vårt organisasjonsarbeid. Først da har vi folk med oss. Først da vet vi hva folk er opptatt av, hvilke spørsmål de stiller. Og det må vi vite. Hvordan skal vi ellers kunne tale et språk og drive en politikk på et skikkelig grunnlag?

Arbeiderpartiet må være synlig i alle kroker av vårt land. Folk må kjenne partiets medlemmer og

tillitsvalgte. Vi må gå med 'merkelapp' på oss, markere hvem vi er og hva vi står for. Søke direkte kontakt også med dem som ikke på eget initiativ melder seg eller møter opp i våre rekker.

Det er ikke lett å konkurrere om oppmerksomhet i TV-alderen. Men så er det desto mer vellykket om vi makter å få folk til å interessere seg for hverandre - og ikke isolere seg innenfor de fire veggene og familiens TV-skjød.

Vår politiske slagkraft er avhengig av en levende og effektiv organisasjon. Det er den som både skal skape og formidle vårt politiske budskap. En god, aktiv og effektiv organisasjon vil bringe fram et gjennomarbeidet og målrettet program - gi en poli-

tisk profil som slår igjennom. Dette blir selvforsterkende - skaper entusiasme, innsatsvilje, følelse av et meningsfullt resultat.

Vi må stille oss noen enkle og viktige spørsmål:

1. Har vi til hensikt å vinne valget?
2. Har vi tenkt realistisk gjennom hvor langt vi kommer bort fra våre mål hvis vi slipper en borgerlig regjering til i september?
3. For det er vårt valg!

Den samlede arbeiderbevegelse har kraft til sikre arbeiderregjering - hvis vi bestemmer oss for det - og hvis vi alle slåss for det.

Vår utfordring er derfor å gjøre oss det klart: Det er vi som avgjør - det er vi som må ta konse-

kvensen av det eneste viktige valget:

Ønsker vi A-regjering eller B-regjering?

Jeg hadde nær sagt: så enkelt er det.